



BOLDOGASSZONY ISKOLANŐVÉREK

Generalátus

via della Stazione Aurelia 95, 00165 Roma, Italia
Tel: +39.06.6652.01 FAX: +39. 06.6652.0234

2017. április 9.
Virágvasárnap

Levél a jubiléumoknak – 2017

A Húsvéti Misztérium: Változások . . . fordulatok . . . hazaérkezés

Kedves 2017-es Jubiléum Nővérek!

Szívből jövő gratulációval és szeretettel köszöntelek benneteket első fogadalomtételtek 25, 40, 50, 60, 70, 75, vagy 80. évfordulóján! Legyen részetek ennek az alkalomnak a megünneplésekor Isten örökké megújuló szeretetének bőségében.

Jubileumotok öröm és megújulás forrása az egész kongregáció számára. Hálával tölt el minket egész életetek ajándéka, és imádkozunk, hogy Isten békével és örömmel áldjon meg benneteket, amikor visszatekintetek mindarra, amit ezek az évek tartogattak számotokra, és amikor előre tekintetek Isten folyamatos meglepetéseinek és kegyelmének reményében.

A Nagyböjt elmúlt heteiben gondolkodtam és imádkoztam ezzel a levéllel kapcsolatban. Végül, most Virágvasárnapkor próbálok írni nektek valamit, ami reményeim szerint segítségetekre lesz imádságaitokban és elmélkedéseitek során fogadalmas életetek mostani jelentős évében. Ma reggel azzal a listával imádkoztam, ami nemzetközi kongregációnk mind a 268 jubiléumát felsorolja! Elképzelem benneteket a világ különböző részein, miközben ünnepélyes emlékezéssel megkezdjük ezt a szent hetet Urunk húsvéti misztériumára, passiójára, halálára és feltámadására. Ez a levél arra hív titeket, kedves Jubiléumok, hogy elmélkedjétek ezen a misztériumon, és azon, hogy a *Ti* életetekben az elmúlt évek során hogyan éltétek meg ezt, amint Jézus nyomában jártatok és Istennek adtátok életeteket.

Három támpontot ajánlok imádságaitokhoz és elmélkedéseitekhez a húsvéti misztérium megjelenéséről életetekben:

- 1) **Változások:** Gondoljunk azokra a változásokra, amelyeken szerzetesként keresztülmentetek, és hogyan változtatok *Ti* magatok, miközben átéltétek ezeket a folyamatokat.

- 2) Fordulatok: Arra hívlak titeket, hogy gondolkodjatok el azon a számos „fordulaton”, amelyre az Evangélium szólít minket. Fogadalmas éleetek során hogyan fejlődött kapcsolatotok Jézussal, Istennel, és hogyan változtatott irányt – talán olyan módon – amire nem számítottatok, amikor fogadalmat tettek.
- 3) Hazatérés: Arra hívlak titeket, hogy más szemmel figyeljétek, hogy hová vezetett benneteket éleetek útja. Azt kérem, hogy ismerjétek fel, hogy mennyire otthon vagytok Istenben, hogy Isten hogyan von titeket újra és újra szerető ölelésébe.

Egy szakaszt ajánlok a *Küldetések van*-ból, hogy kísérőtök legyen ezeknek a támpontoknak végiggondolásában. Remélem, hogy az év során különböző alkalmakkor lesz néhány órátok vagy napotok arra, hogy eltűnődjétek Isten irántatok érzett szeretetén, és örvendeztetek éleetek jóságán. Örvendeztetek, kedves Nővérek mindazon, amiben részetek volt, és nyissátok ki szíveteket mindarra, ami lesz ezután!

Változások

A keresztény megtérés új életstílust kíván, valamint az értelem és a szív folytonos változását egyéni és közösségi szinten egyaránt. (KV, ÁD 51.)

Csodálatos szakasz a *Küldetések van*-ból. Tulajdonképpen arra bátorítlak titeket, hogy nézzétek meg az Általános Direktórium teljes 51. pontját. Sokkal hosszabb, mint amit itt idéztem. Sokkal hosszabb a konkrét pontok listája, mint a Konstitúció vagy Általános Direktórium bármely másik bekezdésében. 21 lehetőséget sorol fel, amikor előfordulhat szerzetesi életünk során átalakulás; az értelem, a szív változása. Ez az egyetlen bekezdés is elegendő lenne egy egész évre! Megható kijelentéssel zárul: „Azért küzdünk, hogy az a meggyőződés éltesse bennünket, hogy a szeretet valóban a törvény teljessége.” (KV, ÁD 51. b).

Kedves Jubilánsok! Fogadalmatok éve 1937. és 1992. közé esik. Egy dolog mindnyájatokban közös: a változások mélysége és állandósága, amit szerzetesi éleetek során mindvégig tapasztalhattok az egyházban és a világban. Többségeitek a régi, 1924-es Szabályzat alapján kapott képzést. Majdnem mindannyian részesei voltatok annak a hosszú folyamatnak, amit szabályzatunk újraírása jelentett. Átéltétek a megújulás időszakát, amelyre az egyház szólított minket a II. Vatikáni Zsinaton, amikor azt kérték tőlünk, hogy gondoljuk át szerzetesi életünk minden aspektusát az Evangélium fényében, alapítóink szellemiségében, és az idők jelei szerint. Részt vettetek a dialógusban, ami végül a *Küldetések van* jóváhagyásához vezetett. Végül, *mindannyian* tapasztalatot szereztek a kongregációs életről, amely az elmúlt két évtizedben lényeges változásokon ment keresztül a vezetés szerkezetének módosításával és a tartományok, körzetek, területek átalakításával. Ma számszakilag a kongregáció legtöbb nővére nem annak a tartománynak a tagja, mint amelyikbe belépett.

Arra kérlek titeket, hogy imádkozzatok azokkal az élményeitekkel, melyeket a változások során szereztek. Elmélkedjétek azon, hogy hogyan kaptatok újra, meg újra hívást ezekre a változásokra – „az új gondolkodásra és új életre”. Akár észrevettétek, akár nem, ezek a változások részei voltak a húsvéti misztériumról szerzett tapasztalataitoknak. Ezek az elmúlás

és feltámadás részei, amelyek jelen vannak életetek árapályában. Hogyan írnátok le tapasztalataitokat?

Érdekesnek találom, amikor gyakran a következő kérdést teszem fel a nővéreknek: Ugyanaz az ember vagy 40 évesen, mint amikor 20 voltál? Ugyanaz az ember vagy 50 évesen, mint amikor 30 voltál? Ugyanaz vagy 70 évesen, mint amikor 50 voltál? (és így tovább...)

A választ majdnem mindig kis szünetet előzi meg. Rájövünk, hogy természetesen ugyanazok vagyunk. Én vagyok az, aki mindezen évek alatt átéltem tapasztalataimat. Más részt sok nővér úgy érzi, azt kell mondania: „Nem, nem vagyok ugyanaz.” Azért van így, mert a közbelső évek alatt oly sok minden történt, ami megváltoztatta a magadról alkotott képet, és olyanná formált, amilyenné lettél. Úgy érezheted, hogy más lettél attól, ami történt, és amilyen válaszokat adtál. Talán áttekintheted, hogy mi minden történt életed egyes évtizedeiben. Mi történt veled? Hová szólított küldetésed? Hogyan formált? Hogyan döntöttél kapcsolataidról? Mi történt családotban? Milyen volt az egészséged? Minek örültél? Milyen nehézségeid voltak?

Nagyon valószínű, hogy ezzel az elmélkedéssel eljuttok oda, hogy átgondoljátok azokat a konkrét utakat, amelyek során az egyházban és a világban kialakult valóságos helyzet bensőséges részévé vált szerzetesi életetek tapasztalatainak. Lehet, hogy örömmel beszéltek erről egykori noviciátusi társaitokkal vagy akár másokkal. Ez jobb rálátáshoz, és a sok kegyelem és kihívás megbecsüléséhez vezethet, amelyekben részetek volt az évek során.

Milyen válaszokat adtatok mindezekre a változásokra, melyeken keresztülmentetek? Mi nyugtalanított benneteket? Milyen változásokat üdvözöltetek? Minek álltatok ellen? Mi elől próbáltatok elrejtőzni? Mi tett sérülékennyé, vagy mit éreztetek fenyegetőnek? Mi által újult meg az életed? Mikor érezted magad tanácstalannak, amikor a dolgok kicsúsztak az irányításod alól? Mikor próbáltad irányításod alá vonni, ami történt? Mikor érezted magad kiteljesedettnek és szabadnak? Mikor helyezted magad Isten kezébe?

Élményeink alakítanak bennünket, és az, ahogyan reagálunk rájuk. Karl Rahner teológus egy segítő gondolatot ajánl ehhez. Egyszer azt írta, hogy mi mind emberi lényeknek születünk, de személyekké *válunk*. Azt hiszem, ez egy másik kifejezés arra, amit a *Küldetések van* így mond: „Mindannyian egész életünkön át fejlődésben vagyunk – vagyunk is már valaki, ugyanakkor válunk is valakivé” (KV, K 45.). Tehát, azt hiszem nincs helyesebb kérdés egy jubileumi év imádságos elmélkedésére, mint ez: Mivé válsz?

Kérlek Titeket kedves Nővérek, hogy *imádsággal* végezzétek ezt a reflektálást, kérve Istent, hogy mutassa meg, hogy kik vagytok Isten szemében, hogy Isten milyen szeretettel néz rátok. Természetesen fel fogjátok fedezni, hogy nem vagytok tökéletesek. Azonban, ha *imádkozzátok* ezt a reflexiót, tudom, hogy Isten megengedi majd, hogy lássátok életetek mélyeséges gazdagságát, és ismét felfedi nektek, amit újra és újra megpróbált megmutatni: soha nem túl késő bizalommal és hálával teljesen átadni magatokat Isten szeretetének – mert a dolog lényege az, hogy te nem vagy más, mint akit Isten szeret.

Fordulatok

Minél hasonlóbba válunk Krisztushoz, életünk is annál inkább olyan lesz, mint az övé. Krisztus húsvéti misztériumának, életének, halálának és feltámadásának hol egyik, hol másik szempontját tapasztaljuk meg egyénileg és közösségre egyaránt. Ahogy egyre nagyobb érettségre jutunk Krisztusban, egyre inkább önmagunkká válunk, és egyre szabadabban tudjuk hirdetni az örömhírt. (KV, K 46)

Krisztus életének példájában egy különösen *központi* vonatkozást javasolok reflektálásra. Sok elemzőtől ezt a nevet kapta: “a nagy fordulat.” Arra a mélyreható változásra utal, ami a világunkban általában megtörténő dolgoktól eltérő irányt alakít ki, amit Isten Jézuson keresztül vált valóra, és azokon keresztül, akiknek élete az övét példázza. Jézus kinyilvánítja prédikációja során, életében, saját létével, hogy “Isten országa” mindent feje tetejére állít – (vagy Isten szemszögéből nézve, mindent a helyes irányba terel!).

Mind a négy Evangélium bővelkedik példákban az Isten országának értékeivel együtt járó fordulatokra/átrendeződésekre. Vegyük például a *Magnificat*-ot Lukács Evangéliumában. Mária, aki társadalmának legcsekélyebb hatalommal rendelkező, legjelentéktelenebb rétegét képviseli (azokat, akik fiatalok, nők és szegények) kinyilatkozza: “mert nagyot tett velem a Hatalmas, és Szent az ő neve” (Lukács 1,49). Az egyház a vesperás alkalmával Máriával együtt dicséri Istent azért a *fordulatért*, amire általában/természetesen várunk, hogy megtörténjen világunkban:

Irgalma nemzedékről nemzedékre
az istenfélőkkel marad.
Karja bizonyosságot tett hatalmáról:
szétszórta a szívük szándékában gőgösöket.
Letaszította trónjukról a hatalmasokat,
az alázatosakat pedig fölemelte.
Az éhezőket javakkal töltötte el,
de a gazdagokat üres kézzel küldte el. (Lukács 1,50-53)

Életekben hányszor imádkoztatok, kedves Nővérek, ezt a fordulatokban bővelkedő imát! Mit jelent számotokra? Hogyan ivódott be a szívetekbe?

Van azzal valami baj, ha valaki uralkodó vagy gazdag? Nincs. A lényeg, hogy ezek az élethelyzetek elvakíthatják az embereket, és süketté tehetik őket mások ínségei iránt. A lényeg az, hogy azok, akiknek magukban van a reményük, csalódní fognak, de azok, akik Istenre éheznek, bővelkednek.

Hogyan tapasztaltad meg ezt saját életedben? Ha az Evangéliumokat olvasod, hogy medítálsz ezen a kérdéson, egyre-másra fogsz olyan példákat találni, ahol Jézus kifejezi azoknak a fordulatoknak a paradoxonját, amelyek Isten országának elismerésével járnak együtt:

- Sokan lesznek elsőkből utolsók és utolsókból első (Máté 19,30; Márk 10,31; Lukács 13,30);

- Ha valaki közületek nagy akar lenni, legyen a szolgátok (Máté 23. fejezet; Márk 10,43; Lukács 22,24-30);
- Mert aki magát felmagasztalja, az megaláztatik, aki magát megalázza, az felmagasztaltatik (Máté 23. fejezet; Lukács 14,11 és 18,14);
- Aki meg akarja találni életét, elveszíti; aki azonban elveszíti értem életét, az megtalálja azt. (Máté 10,34-39; Márk 8,35; Lukács 9,24; János 12,25);
- **Aki tehát megalázza magát, mint ez a gyermek, az a legnagyobb a mennyek országában.** (Máté 18,1-4; Márk 10,15; Lukács 18,15-17).

Folytathatnánk még a példák sorát, Nővérek, hiszen a fordulatok témájával az Evangélium lényegét érintjük. Azért van így, mert az összes közül a legnagyobb fordulat maga Jézus Krisztus. Ő, aki az Isten, az Ige, az Atya egyetlen Fia, szolgaként jelent meg, és emberi lényként született világunkra, emberi testbe, történelmünkbe. Engedelmes volt halálának pillanatáig, kitartva Isten iránta érzett szeretetének hitében.

Sehol nem jut ez mélyebben kifejezésre, mint János Evangéliumában, ahol Jézus dicsőségének órája pontosan egybeesik kereszthalálának órájával.

Hogyan tapasztaltátok meg életetek során a fordulatokat, Nővérek? Tudom, hogy saját életemben azok a leckék, amiket a fordulatokból tanultam, akkor találtak rám, amikor nem vártam, és legtöbbször olyan módon, aminek nem örültem. De a kemény leckéket nem feledjük. Újra és újra megtanuljuk őket életünk során, ahogy a Szentlélek munkálkodik, hogy életünket Krisztus életének példájához tegye hasonlatossá.

*Ez mindnyájatokkal megtörténik, Nővérek. Kérjétek a Szentlelket, hogy mutassa meg, hogyan. Én hiszem ezt, mert a nagy fordulatok mindig Isten munkája nyomán jönnek létre. Isten cselekszik, és Ő hozza rendbe a dolgokat, hogy meggyógyítsa, felszabadítsa és megváltsa a világot. Mi magunk nem tudjuk ezt egyedül megtenni, csak a Szentlélek bennünk és általunk végzett munkája iránti nyitottsággal. Végül, Isten teljesíti be a *Shalom* tervét, amikor végül és örökre „az igazságosság és béke összeölelkeznek”.*

Addig is a legtöbb, amit tudunk, hogy ez Jézus Krisztus feltámadásába vetett hitünk jelentésének mélysége. Gyakran elveszthetjük reményünket, mert úgy tűnik, hogy az emberiség egy lépést tesz előre, és hármat vissza az új élet felé vezető utazáson, a béke és igazságosság felé, a dolgok rendbe hozása felé. Ez egy olyan időszak, amikor ragaszkodnunk kell hitünkhöz, miszerint a fordulatok működnek. Ne veszítsük el hitünket ebben. Az úgynevezett fordulatok az egész emberiség és teremtett világ helyes útja. Isten munkálkodik, és mi is. Kedves Nővérek, ragaszkodjatok Isten hatalmához, és azokba a kis csodákba vetett hitetekhez, melyeket a mindennapi életben láttok magatok körül. Dicsérjétek Istent mindazért, hogy megtapasztaljátok a fordulatokat, melyek szabadságot, örömet és békét hoznak nektek, és azoknak, akiket szolgáltok.

Hazatérés

Isten radikális szeretetének fényénél megtapasztaljuk, mennyire képtelenek vagyunk a szeretetre, és azt, hogy ki kell engesztelődnünk Istennel és egymással. Lassanként megtanuljuk, hogy mindannyian a szív megtérésének és a szeretethez való hazatérésnek ugyanazt az útját járjuk egész életünkben. (KV, K 36)

Ebben az utolsó reflexióban, amely Istennel töltött életekről szól, arra hívlak titeket, hogy ismerjétek fel, hogy mennyire otthon vagytok Istenben. Ha szabad ezt mondanom, régi barátok lettetek. Amikor megkezdjük szerzetesi életünket, nagyon bőkezűek vagyunk, és sok módon kinyilvánítjuk Istennek, hogy Hozzá tartozunk. „Neked adom szívemet” mondjuk Istennek csodálatos nyitottsággal és egyenességgel. Életünk zajlik, és újra, meg újra tapasztaljuk, hogy szükségünk van arra, hogy visszatérjünk, hogy szeressünk, bocsánatot nyerjünk, és újra egyesüljünk Istennel. Ez természetes, amint a *Küldetéstek van* megnyugtató minket a fent idézett bekezdésében.

Álljunk meg itt egy pillanatra. Azt szeretném éreztetni veletek, hogy valami egészen figyelemre méltó történt a szeretethez visszatérő életek során. Ha még nem vettétek észre, azt kérem, hogy elmélkedjete ezen. Az út egy adott pontján Isten így szólt hozzátok: „Valójában az történik, hogy én adom nektek a szívemet”. Isten elfogadja önként adott nagylelkű ajándékokat, és saját maga oda ajándékozásával viszonzza. Isten otthon van bennetek. Isten nektek adja Isten-szívét. Talán ez a végső és legmélyebb személyes fordulat, amit Isten előidézik.

Azt is gondolom, hogy ez a személyes fordulat a kulcsa a Jézus és Péter között az utolsó vacsorán lezajlott párbeszédnek, amikor Jézus megmossa a tanítványai lábát. Péter eredetileg elutasítja a szerepcserét: “Uram, nem mosod meg a lábamat!” Jézusnak el kell magyarázni Péter számára, hogy ha nem fogadja el Jézust szolgálóként, soha nem fogja megérteni, hogy kicsoda Jézus, és azt sem, hogy Jézus mit próbált tanítani neki. Sőt, ha Péter nem fogadja el Jézust szolgálóként, Péter nem léphet abba a meghitt szeretet-kapcsolatba, amelyre Jézus hívja őt. Emlékezzünk rá, mit mond Jézus: „Nem nevezlek többé szolgálóknak benneteket, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Barátaimnak mondalak titeket, mert amit hallottam Atyámtól, azt mind tudtul adtam nektek.” (János 15,15). Ennek a meghitt kapcsolatnak az elfogadása jelenti azt, hogy részt veszünk Isten országának eljövételében, a nagy fordulatokban, melyekben Isten munkálkodik a történelem során mindazok által, akik követik ezen az úton.

Kedves Nővérek, ugyanígy arra kérlek titeket, hogy figyeljete az Eucharisztia során különösen arra a pillanatra, amikor szentáldozás előtt a pap felmutatja az ostyát, Isten Bárányát a híveknek. Abban a pillanatban nem azt imádkozzuk, hogy „Uram, tégy méltóvá”. Hanem ezt mondjuk: „Uram, nem vagyok méltó”. És azt is mondjuk: „... csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én lelkem”. Jöjj, lakozz bennem, amint én is szeretnék Tebenned lakni.

Egész életünk során így imádkozunk Nővérek. Bízunk benne, hogy Isten meghallja. Soha nem leszünk méltók. Nem ez a lényeg. A lényeg az, hogy Isten szeret téged, és neked adja szívét, és mindig benned lakozik. Nem kell félni attól, hogy megöregszünk. A változások folyamatosan jönnek életedben. Az alázatosság és a világ megváltoztatására képes szeretet erejébe vetett hitednek próbákat kell kiállni. De te tudod, Kihez tartozol. És ami még csodálatosabb, Az, Akihez tartozol, ismer téged, és szívébe fogad.

Ennek okán ünneplünk. Egyesüljön a menny és a föld fogadalmatok jubileumán!

Szívemből ünnepelek, szeretlek titeket és mindnyájatokért dicsérem Istent! Megáldalak Benneteket, és biztosítlak titeket a teljes kongregáció imádságairól és szeretetéről:

Sister Mary Maher, SSND
Általános főnöknő